SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. C. No. 31. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 17, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 17-го ЛЮТОГО 1993. Ч. 31. РІК C.

Пам'ятаймо про Україну!

Міністер оборони відвідав Крим

Севастопіль (УНІАР). — Тут 10—11-го лютого з дводенною візитою перебував міністер оборони України Костянтин Морозов. Він зустрівся з представником Президента в Севастополі Іваном Єрмаковим. В зустрічі взяли участь голова Верховної Ради автономної Республіки Крим Микола Багров, командуючий військово-морськими силами України контр-адмірал Борис Кожин, командуючий об'єднаної Чорноморської фльоти віце-адмірал Едуард Балтін, члени військової ради і координаційної ради офіцерських зборів Чорноморської фльоти. По закінченні двогодинної розмови міністер оборони України зауважив, що з боку командування Чорноморської фльоти ставлення до військово-морських сил України стало більш доброзичливим, зокрема висловлена готовість спільно вирішувати існуючі проблеми.

Міністер відвідав кораблі України „Славутич", „СКР—112", протичовний крейсер „Керч" і військове училище у Севастополі.

Генерал-полковник К. Морозов 11-го лютого дав пресову конференцію, на якій розповів про результати своєї візити. „Ця поїздка дає змогу поліпшити ситуацію на переговорах з питань поділу Чорноморської фльоти на рівні експертів", — сказав міністер. Поділ фльоти, за його словами має здійснюватися за принципами, закладеними ялтинською угодою.

Погоджені документи із здійснення Ялтинської угоди щодо Чорноморської фльоти будуть передані на розгляд президентів України і Росії.

В. Чорновіл перебував на Мадярщині

Київ (УНІАР). — Як повідомила 11-го лютого пресова Служба Руху, голова Народного Руху України Вячеслав Чорновіл 8—9-го лютого відвідав Мадярщину, де виступив в Інституті закордонних справ і розповів про ситуацію в Україні, зустрівся із головою зовнішньо-політичного управління Угорщини Гезою Єсенським.

Повернувшись до Києва В. Чорновіл повідомив, що, на його думку, Мадярщина, вважає Україну своїм найпріоритетнішим партнером.

На пресовій конференції в Києві 11-го лютого В. Чорновіл повідомив, що Рух прийнято до Европейського демократичного союзу покищо зі статусом спостерігача.

„Несподіванкою для Руху після його перереєстрації у Міністерстві Юстиції виявилася реєстрація ще одного Руху: Всеукраїнського", — заявив В. Чорновіл. Його заступник Олександер Лавринович пояснив, що реєстрація новоутвореного Всеукраїнського Руху відбулася завдяки фальсифікації документів. Головою Всеукраїнського Руху став Всеволод Іськів з „морозівського", опозиційного до „чорноволівського" Руху у Львові.

В. Чорновіл заявив, що НРУ проводить антикомуністичну акцію „Весна народів", яка є підготовою до майбутніх виборів та висловив впевнення, що гарантувати успіх кампанії „*Незалежній Україні — незалежний парлямент*", *може* тільки об'єднання всіх демократичних сил та мораль на підтримка з боку органів влади. Рух плянує провести громадські слухання про злочинну діяльність Комуністичної партії. „Це не буде полювання на відьом, — підкреслив В. Чорновіл, — ми хочемо недопустити до реєстрації Компартії, як це сталося в Білорусі. На обговорення широкого загалу буде винесено також питання про причини та наслідки голоду 1932—33 років.

Як заявив В. Чорновіл, НРУ підтримує національну армію і звертає увагу на активізацію антиукраїнських сил на півдні України і Донбасі.

Французькі експерти відвідали Україну

Київ (УНІАР). — Тут 5-го лютого перебувала делегація французьких фахівців з питань ядерної енергетики, яку очолив міністер енергетики Франції Андре Біллярдон.

Під час пресової конференції він підкреслив, що його країна виступає за широку співпрацю в питаннях ядерної енергетики як з країнами Европейської економічної спільноти, так і Східньої Европи, зокрема з Україною. „Між нашими державами співпраця вже є не лише в галузі ядерної енергетики, а й енергетики взагалі", — сказав А. Біллярдон. Франція передала Україні два тренажери, адаптовані до системи реакторів. Вони є точною копією щита управління енергоблоком. Потужний комп'ютер має точні інформації діючого реактора, турбін, різних систем забезпечення нормальної праці, а також повний спектр можливих аварійних ситуацій. Це дає можливість обслуговуючому персоналові практикувати дії, на випадок непередбачених порушень та ліквідації будь-яких проблем, які можуть виникнути під час праці енергоблоків.

Французькі підприємці, які спеціялізуються в галузі продукції ядерного пального, зацікавлені у співпраці з українською стороною і мають намір відкрити свої представництва в Києві. Франція надає допомогу також електричній та газовій промисловості України. Багато уваги приділяється і проблемі реконструкції станцій, що працюють на вугіллі.

Французькі гості 7-го лютого відвідали Запорізьку Атомну Електростанцію, на якій також встановлено тренажер, привезений і змонтований американською фірмою 3 „3-Technologies".

З'ЇЗД ККДУ

З'їзд Координаційного Комітету Допомоги Україні відбудеться в днях 24-го і 25-го квітня 1993 року в готелі Рамада 130 дорога ч. 10 захід в Іст Гановер, Н. Дж. Заохочуються всі організації, які в будь-який спосіб допомагають Україні прислати своїх представників на цей з'їзд. Зголошення висилати на адресу: Wolodymyr Wolowodiuk, 66 Susan Dr., Chatham, N.J. 07928, tel.: (201) 635-8814 (після 6-ої год. вечора).

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС ВІДБУВ НАРАДИ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Тут у п'ятницю, 29-го січня ц. р., в приміщеннях Головної Канцелярії УНСоюзу, відбулися звичайні наради його Головного Екзекутивного Комітету, на яких зроблено підсумки діяльности в 1992 році, встановлено організаційні пляни на новий рік, обговорено проєкт нового статуту, розглянено деякі проєкти допомоги Україні та накреслено деякі пляни святкування 100-ліття „Свободи" в цьому році та 100-ліття УНСоюзу в наступному році.

У нарадах, що ними проводила головний предсідник Уляна Дячук, крім неї взяли участь: заступник головного предсідника д-р Нестор Олесницький, заступниця головного предсідника Ґльорія Пашен, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Олександер Благітка і головний контролер Степан Гавриш. Оправдав свою відсутність головний директор для Канади мгр. Іван Геврик.

Звітування, за традицією започаткував О. Благітка.

Головний касир сказав, що майно УНСоюзу на 31-го грудня 1992 року виносило 68,982,121,73 дол., тобто виказано зріст на 3,078,655 дол.

Значно зросли вкладки з нових пенсійних забезпечень, яких вплинуло за рік на суму 3,493,327 дол., тобто зріст на 338 відс. у порівнянні з минулим роком.

З уваги на замкнення книг, які щойно закінчено, О. Благітка не може подати точних цифр, а тільки приблизні. Сума вкладок від членів зросла в 1992 році на 44,000 дол., прихід з інвестицій не був великий з уваги на зниження відсоткових стіп на мортгеджі і бонди. Виплати за передчасне згрошевлення грамот зменшились на 51,000 дол., виплата посмертних зросла на 41,000, а виплати за дозрілі грамоти — на 49,000. УНС має тільки один невідсотковий бонд, Колюмбія ґез системс, вартости 50,000 дол., який при кінці минулого року мав вартість 46,000 дол. Всі позички УНСоюзу на нерухомості є в найкращому порядку і УНСоюз буде дальше надавати такі позики своїм членам. Продовжується пристосування працівників до нових кляс забезпечення і введення їх в комп'ютерну систему.

Будівля УНСоюзу є на 84 відс. винаймлена. Сума з винайму приміщення становила в 1992 році 3,084,667 дол., тобто зріст на 11.25 відс. з попереднього року. Зріст в сумі 311,884 дол. в парі зі зменшенням видатків на суму 112,000 дол. причинився до зменшення дефіциту утримання будівлі на 423,000 дол. У 1992 році відновлено, продовжено і підписано нові контракти на винайм 83,408 кв. футів, тобто 34 відс. з усіх призначених на винайм приміщень. Деякі приміщення треба було пристосувати до потреб і побажань клієнтів. Загальна сума з винайму становить 3,709,000 дол. річно. З пробудженням економіки ситуація щодо винайму приміщення поправляється, тому посилюється заходи щодо винайму решти приміщень.

Звіт В. Сохана

У 1992 році мав УНСоюз 1,293 нових членів, що їх придбали впродовж 12 місяців секретарі відділів та організатори. На це число нових членів склалися: 504 члени департаменту молоді, 643 члени департаменту дорослих та 146 членів із акцидентованими грамотами. Загальна сума всіх нових грамот 1992 року виносить 10,195,700 дол., а їхня пересічна сума 7,885 дол.

У 1991 році мав УНСоюз 1,344 нових членів із загальною сумою забезпечення 9,662,000 дол. та пересічною 7,189 дол.

У 1992 році 230 членів УНСоюзу набули пенсійні грамоти, а досі видано всіх пенсійних грамот від 1-го жовтня 1990 року 316 із першими вплатами на ці грамоти в сумі 3,634,160 дол.

У 1992 році втратив УНСоюз 664 членів, які вибрали передчасно грошові звороти, 851 член відійшов із виплаченими повними сумами вивінування за дозрілі грамоти, 993 члени закінчили повністю вплати своїх вкладок та 893 члени померли. Всі ці втрати членів були меншими у порівнянні із втратами 1991 року.

31-го грудня 1992 року нараховував УНСоюз 37,346 активних членів, які платять вкладки за свої грамоти та 27,927 членів із вповні заплеченими вкладками та з грамотами на безплатному продовженні. Загальне число членів на 31-го грудня 1992 року було 65,273, а загальна сума їх забезпечення виносила 142,957,684 дол. Число членів УНСоюзу зменшилося за звітовий час на 1,491 члена, але сума забезпечення усіх членів збільшилася на 2,605,489 дол.

Давніше довголітнє відношення 2 до 1 між новими членами дорослих і молоді змінилося в користь молоді, бо у звітовому році було 643 дорослих нових членів та 504 нових членів — молоді. Найбільше популярними клясами забезпечення в департаменті молоді були: П-20 — видано 147 грамот, Е—20 — 96 грамот та Е—18 — 93 грамоти, а серед дорослих: Р-20 — 219 грамот, „дабл ю" — 121 грамота та Е-20 — 75 грамот.

Більші числа нових членів серед новоприбулих імігрантів з України здобули: Мирон Пилип'як та Михайло Кігічак із Сіетл, Ваш., та Ярослав Билень з Чикаго. Їм у цій акції допомагаємо даровими висилками „Свободи" майбутнім членам на час трьох місяців, дітям — новим членам „Веселки" на цілий рік, та таким же кандидатам у члени „Українського Тижневика" на час трьох місяців.

Підсилюємо кампанію приєднування дітей до УНСоюзу поміщуванням світлин дітей — нових членів у „Свободі" та в „Українському Тижневику". У підписах подаємо також імена батьків і матерів та дідусів і бабунь, які закуповують для внучат грамоти і часто платять за них вкладки одноразово за всі роки користаючи із знижки 6% річно. До дня засідання наспіло до Головної Канцелярії 130 аплікацій на нові грамоти на січень.

З 1-им січня 1993 року введено нові пенсійні грамоти та відповідні для них нові аплікації. Тепер продовжується підготовка до випуску нових грамот термінового забезпечення та нових грамот „юніверсал лайф", для яких також будуть впроваджені нові аплікації.

В Головній Канцелярії поступають вперед праці *над впровадженням нової* компютерської системи, потрібної особливо для адміністрації нових грамот „юніеврсал лайф" та пенсійних грамот.

Саме закінчено публікацію протоколу річного засідання Головного Уряду з травня 1992 року, що його виготовила вже раніше Марта Лиско, але з поміщенням його в газеті треба було почекати до часу після Нового року та Різдва.

(Закінчення на стор. 3)

Д-р В. Брюховецький промовляв в НТШ у Ню Йорку

Ню Йорк. — Тут, 13-го лютого ц. р. виступив на форумі НТШ ректор Університету Київської Могилянської Академії Вячеслав Брюховецький. Стрижнем його доповіді були інформації про названий університет, його структуру, труднощі для заснування його і ведення у важких загальних економічних відносинах та про його майбутність. З ентузіязмом оповідав він про молодь, про її гін до студій, про її патріотизм. Не промовчав, що були одиниці, які казали „Тепер не пора для науки, а на політику", — але це вже в минулому. Університет Могилянської Академії — приватний, його існування залежне від державних чинників у першій мірі щодо приміщення.

З великим признанням говорив він, про міністра військових справ Костянтина Морозова, який віддав до розпорядження університетові військові касарні та сприяє поширенню стану посідання університету. Університет має тепер 228 студентів але плянується побільшити те число найвище до півтора тисячі. Поступово побільшується число факультетів. Заснувати також теологічний факультет у цьому університеті у Києві неможливо, але він постане у Крем'янці.

Доповідач подав різні подробиці щодо професорського складу і персоналу. Існує проблема людей і грошей. Щодо політично-економічної ситуації в Україні — д-р Брюховецький оптиміст, але переконаний, що „Україна буде могутньою державою за 10—15 літ". Уважає, що Народний Рух, що його він був піонером, відіграв свою історичну ролю. Тепер природно дійсність вимагає інших структур. Не бачить зла у великому числі партій, бо, мовляв, вони скорочаться та об'єднаються. Велике лихо є у нетолеранції та у факті, що Україна має щойно першу ґенерацію національної свідомости освіченої інтелігенції. Головував на конференції голова НТШ проф. Леонід Рудницький.

Чорні лідери ПАР домовилися про зустріч

Йоганнесбург, ПАР. — Як повідомляє агентство Ассошіейтед Пресс, у березні відбудеться зустріч двох найвпливовіших лідерів чорного населення Південної Африки — голови Африканського національного конгресу Нелсона Мандели і провідника зулюської партії Інката Мангосуту Бутелзі. Стосунки між цими двома політичними силами в ПАР були до такої міри загострені, що час від часу переростали в криваві сутички. Уряд президента де Клерка віддавна наполягав на переговорах Мандели і Бутелзі як на головній умові врегулювання ситуації в країні і передання влади чорній більшості.

В четвер, 11-го лютого, в Дурбані зустрілися представники обох ворогуючих рухів. Після розмови вони заявили, що переговори Мандели і Бутелзі, як виглядає зі справи, відбудуться в середині березня. Точну дату буде визначено 5-го березня, під час наступного засідання підготовчого комітету.

Останню зустріч Мандела і Бутелзі мали в січні 1991 року. Обидва тоді закликали своїх прихильників покласти край кривавій ворожнечі, однак спалахи взаємного насилля не припинялися. Спостерігачі підкреслюють, що й нова зустріч не принесе негайного миру, проте вона, щонайменше, відкриє шлях до діялогу.

Керівник делегації Африканського національного конгресу в Дурбані Якоб Зума заявив, що невідкладність зустрічі стала зрозумілою після того, як власті країни арештували за контрабанду зброї групу прихильників Інкати і групу прихильників АНК. В четвер, 11-го лютого, функціонери з АНК офіційно визнали, що серед контрабандистів, арештованих при спробі перевезення зброї в ПАР з сусіднього Свазіленду, було п'ять членів АНК. На подібному злочині спіймалися й прихильники Інкати.

Як підкреслив Я. Зума, „лише мирний, цивілізований діялог" Мандели і Бутелзі може наблизити день, коли ворогуючі рухи складуть зброю.

ПІД ЧАС ПЕРЕБУВАННЯ з десятигодинною візитою в суданській столиці Хартумі Папа Іван Павло II закликав власті країни захистити інтереси християнської меншини в Судані, де 70 відсотків населення складають мусулмани. Запроваджена в 1991 році в Судані судова система, побудована на ісламських приписах і традиціях, все інтенсивніше насаджується також у християнських районах. „Жодна з етнічних чи релігійних груп не повинна ставити себе над іншими, а першим обов'язком держави є поважати й охороняти відмінності, що існують між її громадянами", — підкреслив Іван Павло II.

СПИСКИ ПРІЗВИЩ МАЙЖЕ 80,000 агентів чехо-словацької служби безпеки оприлюднила в Празі право육радикальна „Непідцензурна газета". Крім працівників таємної політичної поліції, газета подає список офіцерів так званого Другого управління, тобто контррозвідки, навіть разом з фотографіями і домашніми адресами. На думку головного редактора Петра Цібулки, газета в такий спосіб „допомагає суспільству звільнитися з-під влади таємних комуністичних служб".

ПРЕЗИДЕНТ МАЄ НАМІР ПІДВИЩИТИ ПОДАТКИ

Вашінгтон. — У понеділок *увечорі, 15-го лютого*, президент Билл Клінтон виступив з десятихвилинною промовою. В ній він коротко зупинився на „економічному пакеті", який він запропонує у середу на об'єднаній сесії Конґресу, і закликав кожного американця „заплатити свою частку" у вирішенні економічних проблем, які стоять перед країною.

Президент не вдавався у подробиці свого економічного пляну. Його промова була пересипана не стільки статистичними даними, скільки емоціями, спробою переконати кожного, хто його слухав, в необхідності „принести жертву" на благо країни. Іншими словами, американцям доведеться, поперше, платити більш високі податки, а подруге, будуть зменшені якісь види соціяльного забезпечення.

Кілька годин перед виступом Б. Клінтон провів у Білому Домі, нараджуючись з асистентами і вносячи корективи як у десятихвилинну промову, так і в текст виступу у Конґресі, який запланований на середу. Він знайшов час і на зустріч з однопартійцями-конґресменами. Судячи з розмов конґресменів з журналістами, Президент був настроєний оптимістично. Ті ж конґресмени розповіли кореспондентам, що їх виборці в цілому підтримують зусилля Президента оздоровити економіку.

Увесь понеділок демократи продовжували впливати на населення. Вранці губернатор стейту Ню Джерзі Джим Флоріо сказав в інтерв'ю телевізійній програмі „Сьогодні" (Ен-Бі-Сі): „Бути добрим для всіх неможливо... Я давно зрозумів, що не можна подобатися кожному окремо. Але приймаючи рішення, ви повинні пояснити його... Слід підкреслити, що трудне рішення (про підвищення податків) в кінцевому результаті оправдається, приведе до поліпшення життя".

Секретар Департаменту охорони здоров'я Донна Шалейла виступила у телевізійній програмі „З добрим ранком, Америко!" (Ей-Бі-Сі). Вона відмовилася прямо відповісти на декілька разів задане питання, чи Президент дійсно має намір зменшити видатки на програму медикейд на 35 блн. дол. Л. Шалейла лише сказала, що рівень медичного обслуговування знижений не буде.

ЗСА можуть післати військо в Боснію

Вашінгтон. — Адміністрація президента Билла Клінтона заявила про свою готовість рішуче втрутитися в боснійський конфлікт, і, якщо треба буде, силою добитися того, щоб мирний плян, укладений керівниками трьох етнічних груп країни, не ущемляв інтересів основної з них — слов'ян-мусулманів.

Державний секретар ЗСА Воррен Кристофер повідомив, що Вашінґтон готовий післати при необхідності військо на Балкани, щоб сприяти дотриманню умов перемир'я, коли воно буде остаточно укладене. Досі всі перемир'я раніше чи пізніше порушувалися.

В. Кристофер повідомив, що Адміністрація ЗСА, маючи намір рішуче втрутитися в балканські події, не має наміру постачати боснійців зброєю, як очікувалося раніше. Американці також не плянують виступати у конфлікті на боці слов'ян-мусулманів, щоб не наражати на небезпеку своїх союзників — англійців, канадців і французів, сили яких тепер перебувають у Боснії в рамках миротворчих акцій ООН.

Амбасадор ЗСА в ООН Меделайн Олбрайт, коментуючи повідомлення Кристофера, заявив: „Ми довго спостерігали страхіття, що відбуваються у Боснії. Всі американці стурбовані повідомленнями про кровопролиття, зґвалтування, про концтабори. Ми також стурбовані тим, що конфлікт може розповсюдитися за межі Боснії — в Македонію, Косово та інші балканські країни. Розуміючи відповідальність, ми вважаємо за необхідне продемонструвати своє зацікавлення в урегулюванні конфлікту".

Сам президент Б. Клінтон чітко зформулював мотиви нової політики ЗСА щодо Боснії: „Якщо ми не втрутимося, то або взагалі ніщо не зміниться, або ж боснійські мусулмани будуть знищені, а хорвати зазнають великих втрат".

Сенатор Ричард Луґар, покликуючись на Кристофера, повідомив про намір післати в Боснію від 5 до 10,000 американських вояків, які ввійдуть у склад об'єднаних сил ООН загальною чисельністю до 40,000 осіб.

У СВІТІ

ПЕРЕМОГОЮ ДРУЖИНИ України закінчилася в четвер, 11-го лютого, жіноча лещетарська естафета 3x5 км на зимовій Універсіяді в польському місті Закопане. Українські спортовки Олена Гаязова, Ірина Тараненко і Марина Пестрякова пройшли віддаль за 45 хвилин і 56 секунд, на 15 секунд випередивши японську збірну. Третє місце здобули росіянки.

ПРОТИ РАТИФІКАЦІЇ договору Старт-2 російським парляментом виступив керівник інформаційно-аналітичної групи Верховної ради Росії генерал-полковник В. Ачалов. „Нас затягають в нову авантюру", — сказав він. На думку генерала, підписання договору Росією „забезпечує З'єднаним Стейтам монополію у сфері стратегічних озброєнь".

В ОСЛЬО, СТОЛИЦІ Норвегії, оприлюднено список кандидатів на цьогорічну нобелівську нагороду миру. Він містить 88 осіб і 22 організації. Сума премії становить 893,000 дол. На першому місці діячів-миротворців стоять Сайрус Венс і Дейвид Овен, які протягом 1992 року докладали багато зусиль для досягнення миру в республіках колишньої Юґославії. Серед кандидатів є також французький президент Франсуа Міттеран, канцлер Німеччини Гельмут Коль, колишній президент ЗСА Дж. Буш, президент ПАР де Клерк, лідер Африканського національного конгресу Нелсон Мандела. Серед організацій-претендентів — Копенгагенський медичний центр для жертв катувань, Міжнародний Червоний Хрест, рух „Лікарі без кордонів", Скавтський рух, Армія спасіння. Хто стане лавреатом, буде відомо в середині жовтня.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Subscription 1 year $40.00 6 months $22.00 3 months $12.00
UNA members 1 year* $15.00 Change of address $1.00 Make check or money order payable to Svoboda
Postmaster: Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Роз'їзди Леоніда Кравчука

Президент України Леонід Кравчук був уже двічі в Америці, в Канаді, в Індії, у Польщі, в Ізраїлі, у Швайцарії. Заповіджені чотириденні офіційні відвідини у Великобританії — це перша подорож Президента до великодержави Західньої Европи. Чотири дні в Англії були виповнені новими нарадами з прем'єром Джаном Мейджором і членами його уряду, церемонійною візитою у королеви Єлисавети, подорожею до Шотляндії та підписанням договору про співпрацю. Україна має в очах Заходу поважні позитиви поруч із неменшими неґативами. Розмір держави величиною Франції, 52 мільйони населення, демократичний устрій, спокій внутрі країни. Водночас: все ще економічна криза у переходовому часі між контрольованою системою та вільним ринком, валютний хаос з безвартними купонами та відсутністю власної валюти, все ще невпорядковані відносини, в яких можливі злочини і крадіж державного майна. Але Україна має добре ім'я у західньому світі, який потребує нових ринків збуту для свого велетенського промислу. Думаючи про майбутність він ставиться оптимістично до України і той оптимізм зростає з кожною новою візитою Леоніда Кравчука, який своїм виглядом і своєю поведінкою робить добре враження, чого, на жаль, не можна сказати про всіх дипломатичних репрезентантів України.

Центр уваги Заходу в добі ядерної зброї — все ще на проблемі стаціонованих в Україні атомових ракет. Розмови на ту тему переходили різні стадії. Сам Кравчук і Верховна Рада зайняли дуже розумне становище: стоять твердо на своєму первісному становищі, що прагнуть бути безатомовою країною, але в заміну за зречення атомової зброї вимагають ґарантії безпеки та фондів технічної допомоги, потрібних для знівечення цієї зброї. З останніх повідомлень виходить, що те становище державної верхівки України знайшло вже зрозуміння і що події розвиваються нормально і розумно. Верховна Рада, не давши застрашити себеароґантними вимогами беззастережної передачі своєї атомової зброї Росії — спокійно переводить процес ратифікації міжнародного договору про непоширювання ядрової зброї, так званого „Старт-1", та після того про редукцію цієї зброї — „Старт-2".

Не можна оцінювати вартости безпосередньої дипломатичної діяльности президента Кравчука критерієм фінансових користей. Як довго Україна ще не перейшла на систему вільного ринку, як довго вона не має визнаної Міжнародним монетарним фондом власної валюти з устійненою реляцією до доляра — треба розуміти чужинецький капітал, який зацукується перед льокатою у такій ще не впорядкованій країні. Будьмо критичні до самих себе: сюди, до Америки, надходять вісті, що самі наші земляки в Україні відстрашують прибулих із Заходу технічних фахівців, навіть українців дипломованих інженерів, бо вони земляки, „знають ліпше" і неохоче ставляться до „чужинців". Це психологічний момент — спадщина понад 300-літньої неволі, в тому — понад 70-літнього панування комунізму.

Перед своїм відлетом до Лондону президент Кравчук поруч із різними цікавими подробицями, виразно зформулював вимогу ґарантійної безпеки — від ЗСА й Росії, а коли б, мовляв, Великобританія приєдналася до них, то це була б гарна порука. Лондонський часопис „Економіст" не раз виявляв свою прихильність Україні. Відвідини Леоніда Кравчука у Лондоні напевне знайдуть прихильний відгук у тамтешній престижній пресі. Треба привітати Президента з його активізмом у ділянці закордонної політики — достойної репрезентації України.

Леонід Кравчук — відважний і дуже зручний керманич державного корабля, що пливе по бурхливому морі. Леонід Кучма — прагматист, він зосередився на боротьбі проти злочинства і на проблемах економіки, а це вже оптимістичні прогнози.

ДО ПРИПИНЕННЯ КРИВАВОГО конфлікту між Азербайджаном і Вірменією закликали релігійні провідники мусулманської і вірменської громад. В оприлюдненому в Женеві повідомленні, прийнятому після зустрічі у швайцарському місті Монтре, ієрархи висловилися за розв'язання кризи політичними методами, згідно з міжнародними нормами. Зустріч відбулася за ініціятивою Світової ради церков при співучасті Конференції европейських церков. В повідомленні підкреслено, що конфлікт між Азербайджаном і Вірменією не є релігійним, бо вірменські християни і азербайджанські мусулмани завжди жили в мирі і згоді.

Микола Бараболяк

ДЕМОКРАТИЧНА „ОПОЗИЦІЯ" В УКРАЇНІ?

Впливаючи на перетворення Руху з громадсько-політичної організації на суто-політичну і перебираючи її виключний провід, Вячеслав Чорновіл виправдував конечність таких змін і тим, що прийшов час зорганізувати в Україні виразну політичну „опозицію" у формі партії. Нема сумніву, що коли б насправді заіснували умови, де виринула потреба існування чітко зарисованої опозиційної партії, то Чорновіл є природним кандидатом на лідера такої організації. У президентських виборах він дістав четвертину голосів, тож як суперник Кравчука, може і повинен вести політичні сили, які невдоволені діями Президента. Питання тільки чи заіснував в Україні ґрунт на те? Цьому питанню хочемо присвятити декілька думок.

Чи живемо у ЗСА, Великобританії, чи Німеччині, де виразні двопартійні системи (в Німеччині Вільна демократична партія — це практично прибудівка Християнсько-демократичної, а у Великобританії ліберальна не рахується), чи у Франції або Італії, де уряди спираються на коаліціях партій, усюди маємо одну партію, чи їх коаліцію, при владі, та виразну „опозицію", яка є на сторожі і діє як альтернативна екіпа, що готова і має дані перебрати керму в державі. Існує нині така ситуація в Україні, чи є там виразно зарисована „влада" та альтернативна група готова і здатна її замінити?

Щоб мовити про опозицію проти влади, яка може діяти не з користю для громади, чи її надуживати, треба, щоб така влада існувала. Мається в Україні до діла з такою владою? Влада в Україні поділена. Є закони, розпорядження, інструкції, є міністерства, є представники Президента. Але їх переважно ігнорується. А на місцях, на рівні областей, районів, установ, колгоспів, заводів, ґарнізонів, митних станиць та інших діє „своя" влада. Довідались ми про це багато з звіту прем'єра Кучми, яка то там господарка. З тим має клопіт не тільки Кравчук. Це проблема Єльцина теж. У Російській Федерації є 88 областей, 20 автономних республік, а в кожній своя влада, яка звертає мало уваги на Москву. Верховодять всюди старі партократи. В Росії нема „нацменшин", як в Україні, які не можуть погодитись із думкою, що їх „старшобратерське" верховодство мало б скінчитись, і мріють про поворот „старих, добрих" часів... А все ж там двоєвладдя.

Кравчук без сумніву бореться, як може, з цією альтернативною в Україні владою партократичної-чорносотенної-індустріяльної мафії. І це ця „опозиція". І то опозиція не така блага, як ця у ЗСА чи Великобританії. Це опозиція не проти напрямних влади, а проти самого її фізичного існування. Тут не йдеться про заміну екіпи Буша, ґарнітуром Клінтона, чи Мейджора лідером Лейбористської партії. Тут боротьба проти ідеї і системи повної незалежности України, яку репрезентує нині Кравчук. Чи підданство України Кремлеві у формі якоїсь конфедерації, чи навіть федерації, замаскованою „статутом" СНД. Хто лідер тієї „опозиції"? Олександер Мороз, чи Станислав Гуренко, який зрезиґнував із депутатського мандату до Верховної Ради, щоб яскраво заманіфестувати свою непричасність до нефедералістичних настанов частини 239-ки. Вираз намаганню чорносотенсько-партократичної кліки в Україні дала заява Олександра Мороза, що він незабаром оголосить склад його „тіньового кабінету", який готов перебрати владу від Кучми (хіба не теж від обраного народом Президента), щоб „рятувати Україну" від катастрофи. Ось де організована і сконсолідована „опозиція" в Україні. Стати нас на іншу?

Тож не досить Україні і Чорноволові цієї „опозиції" під проводом Івашкових і Гуренків? Можна в нинішніх умовах в Україні кому дебудь починати грати таку ролю як нині в ЗСА лідер Республіканської партії, в Німеччині Соціялістичної чи у Великобританії Лейбористської партії, перетворюючи єдину поважну всеукраїнську організацію у чисто політичну з прицілом на пост Президента в нових виборах?

(Закінчення на стор. 4)

Ніна Івченко

Чи є з чого сміятись українцям?

У істинного українського письменника Миколи Гоголя (якого російська література привласнила собі, спершу змусивши писати російською мовою) була знаменита фраза: „Над ким смієтеся, панове? Над собою смієтеся!"

Отак я завжди згадую ці слова, читаючи український гумористичний журнал „Всесміх", що видається в Торонто. Сміюся над кожною його сторінкою, сміюся часом так, що плакати хочеться, і думаю: Це ж я над нами, українцями, сміюся. І над собою в першу чергу. Ось читаю про „пирогайтіс" — хворобу тих, що люблять вареники (чи пироги); і як ми „юзуємо анґельські слова", воюючи за „чисту українську мову"; як духовенство в Україні воює за церкви, що у вірних аж чуби тріщать; про те, як і кому роздаються медалі в діяспорі; про зображення святих апостолів у церквах з іменами місцевих бизнесменів; про визвольні фонди і комсомольців, що визволили Україну; про блудних синів канадських комуністів; про залицяння і сватання, про жіночу владу з макогоном в руках; про події в Україні мовою сатири; про „баняків" і новоприбулих... І не знаю, чи плакати мені хочеться, чи сміятися. Бо це ж все про нас, про те, що ми й самі знаємо, тільки прочитати не доводилось, бо „серйозна" преса про це не пише.

Але спочатку ви бачите тільки знамениті малюнки. Це хроніка політичних подій в Україні і в світі, що відображена в найпопулярніший спосіб — карикатурою. А вже про наше тутешнє життя, то таки інколи безжально. Варто глянути на обкладинку січневого числа „Всесміху" чи в будь-яке інше число. Я б сказала — це карикатура на кращому світовому рівні. Дехто скаже: такі тяжкі часи на Україні, чи є над чим сміятися? Розсудлива людина знайде гумор навіть в найскрутніших обставинах. Візьмімо, для прикладу британський — англійський гумор. Сміх, як відомо, може бути і найкращими ліками, і найжорстокішою зброєю. А нам є з чим боротися і від чого лікуватися.

Народився цей журнал влітку 1991 року. Створила його новоприбула з Києва Раїса Галешко. Журнал виник, можна сказати, „на голому місці", бо на той час уже перестав виходити „Лис Микита". І гумористичного журналу в діяспорі просто ніякого не було. Р. Галешко належить до тих новоприбулих, які приносять в діяспору свіжий струмінь, бажання влитися в громадське життя і працювати для України. Лише через шість місяців, як вона отримала право на працю в Канаді, вона почала видавати „Всесміх". А грошей у нового іміґранта звісно, як „багато". То ж залишається подивляти, що журнал вижив і став популярним.

Питаю Р. Галешко, хто працює для журналу.

„Першим і єдиним працівником у „Всесміху" спочатку був Всеволод Маґас, інженер із Торонто, обдарований талантом карикатуриста-шаржиста, — каже вона. — Його карикатури і дружні шаржі були відомі в Торонто, пан Маґас малював для журналу 'Веселка'. Але по-справжньому його талант розкрився лише у 'Всесміху'. Хочу сказати що карикатури В. Маґаса на Ґорбачова, а потім на Кравчука, на мою думку, найбільш вдалі з усіх, що я бачила в англомовних газетах.

З третього числа у „Всесміху" з'явився новий талант — це художник з Віндсору Іван Яців, каже далі редакторка. — Він подарував обкладинки до журналу, і фактично далі в кожному числі на обкладинці стоїть його малюнок. Це високохудожня професійна карикатура, якою може гордитися українська журналістика. Цікаво, що до появи „Всесміху' І. Яців не працював у карикатурі, його теми були такими серйозними, як грошові знаки, емблеми, марки. За це має багато урядових канадських і американських нагород. А от могутній сатиричний потенціял розкрився тільки з появою „Всесміху". І не тільки в малюнку, а й в письмових гуморесках.

Третім „стовпом", на який я опираюся у виданні 'Всесміху', є журналіст, лауреат премії клюбу етнічних журналістів Торонто минулого року Василь Сірський, який друкується під псевдонімом Кацавейко. Він чудово обізнаний з „підводними течіями" діяспорного життя і його сатира гостра, як лезо.

Приємно, що торонтонець Роман Колісник (Вальтер Кап, Ро-Ко, Семен Діяспорний), який довгі роки писав для 'Лиса Микити', тепер подає свої теплі, 'домашні' гуморески до 'Всесміху'. Пишуть з Америки, Австралії; з України полинув потік після того, як кілька газет там розповіли про 'Всесміх'. Є справжні таланти, як ось Григорій Сьомик. Таких сатириків незалежна преса в Україні сьогодні ще не наважується друкувати.

Я намагаюся не робити журнал надто заполітикованим, додає Раїса Галешко. Анекдоти, побутовий гумор створюють добрий настрій. А це головне".

„Всесміх гордиться тим, що він є незалежним, гумористичним патріотичним журналом, метою якого є відверто, „з серцем і з перцем" показувати українську дійсність XX століття. В одному з відгуків на журнал було сказано: „Всесміх" повинні читати люди серйозні або ті, хто взагалі не вміє читати. То ж саме таким людям я раджу передплатити „Всесміх". Ціна передплати на рік 30 дол., на пів року 15 дол. Адреса Vsesmikh,35 Warrender Ave. Suite 104 Toronto, Ontario, M9B 5Z5 Canada.

Д-р Роман Барановський

САҐА РОДУ ЦЕГЕЛЬСЬКИХ

Видавництво „Смолоскип" видало недавно книжку Юрія Михайла Цегельського під назвою „Саґа роду Цегельських і розповідь про Камінку Струмилову". Ця простора, 787-сторінкова книга, під редакцією ред. Богдана Катамая, має 105 розділів, кожний з яких творить для себе окрему цілість, 27 генеалогічних таблиць, 169 знімок і покажчик понад 1,600 імен. Правопис у книзі збережемо, згідно з бажанням автора, таким, якого вживав його батько д-р Льонгин Цегельський у його публіцистичній і журналістичній творчості.

У нашій історії, з вийнятком кількох публікацій про Олесницьких, Петрушевичів, Чикаленків і ще декого, дуже мало мемуарно-генеалогічних монографій, тому поява нової публікації з цієї ділянки є поважним вкладом до нашої історії. Це тим більше, що в книзі багато причинків до історії, які заслуговують на увагу.

На цю книгу появилася у „Свободі" ч. 240, з 18-го грудня 1992 року, рецензія д-ра філологічних наук у Києві Федора Погребенника. Після такої вдумливої і позитивної рецензії, всякі додаткові інформації можуть і будуть декому видаватися зайвими. Однак, в книжці стільки багато цікавого й вартісного матеріялу, що можна ще багато дечого до рецензії додати. Це тим більше, що рецензент Ф. Погребенник сам не еміґрант і „неамериканець", міг вважати деякі події не надто важливими, щоб про них згадувати, а власне про такі події і епізоди буде мова у моїй рецензії.

Автор книжки Юрій Михайло Цегельський одідичив по своєму славетному батькові д-рові Льонгинові Цегельському досконалу пам'ять, обсерваційний хист, вдумливість і вміння, не вдовольняючись шаблоновими критеріями, аналізувати події. Д-р Льонгин Цегельський — це був визначний політичний діяч, державний муж, посол до австрійського парляменту у Відні, член Бойової Управи Українських Січових Стрільців, міністер внутрішніх справ ЗУНР, автор численних книжок і публікацій, як „Русь-Україна і Московія", „Die grossen politischen Aufgaben des Krieges im Osten und die ukrainische Frage" і знаменитої книжки „Від легенди до правди", в якій подано багато відомостей про історичні події, що різняться від стереотипних насвітлень. Подібно і син Льонгина Юрій у своїй книжці наводить багато моментів у іншому вигляді і має відвагу назвати події такими, якими вони в дійсності були, без огляду на те, чи це комусь подобається, чи ні.

Книга починається історією міста на Львівщині Камінки Струмилової, на сторінках якої оживає життєписна канва багатьох членів роду Цегельських. Такою визначною постаттю є о. Михайло Цегельський, парох і декан струмилокаминецький, протопресвітер Золочівський і папський шамбелян, з дружиною Анізією з Дзеровичів, внуком яких є Юрій Цегельський. У книзі згадується особи, які вправді не мають безпосереднього пов'язання з родом Цегельських, але як жителі чи часті відвідувачі Камінки Струмилової мали відношення до роду Цегельських. Однією з таких є визначна постать Романа Шухевича, генерала Тараса Чупринки-Шухевича, що увійшов у історію як командир Української Повстанської Армії. Хоч він не вродився в Камінці Струмиловій, але там закінчив народну школу і вступив до першої кляси крайової утраквістичної гімназії. (Деякі автори і довідники подають неправильно, що Шухевич вступив до першої кляси у Львові). Наведено багато подробиць з молодих літ Романа Шухевича, його військові зацікавлення і провідницькі здібності. Як 14-літній юнак у 1919 році він добре знав про т. зв. Варшавський договір, яким відступлено всю територію Західньої Української Народньої Республіки (ЗУНР) під польську суверенність, і мав відвагу у присутності старших назвати цей договір „зрадою української справи".

Цікавою є розповідь про Бельзько-Ченстоховську ікону. Про неї говорено в Камінці Струмиловій, що князь Опольський вивіз ікону з Белза для охорони перед татарською навалою в часі, коли у Польщі ще сильно тримався кирило-методіївський обряд, і такою могла бути у той час церква у Ченстохові. Такої думки були деякі наші визначні історики.

Багато уваги присвячено в книжці Визвольним Змаганням. Визвольній війні українців проти окупантів — Москви і Польщі, головно деяким неясним сторінкам того часу, як наприклад, невикористано обстрілу Львова артилерією незважаючи на це, що Українська Галицька Армія від самого початку і пізніше мала подостатком гармат і відповідних набоїв. Чому не знищено, без уваги на приказ мосту на Сяні під Перемишлем, що вможливило полякам доставу амуніції під Львів. У 1919 році велися переговори у Станиславові представника Антанти, генерала Франсуа Бартелемі з пропозиціями Мирової конференції про демаркаційну лінію між поляками і ЗУНР, які зірвано тому, що наші політичні діячі зайняли щодо пропозиції неполітичне становище. Уряд ЗУНР у 1919 році відкинув також пропозиції генерал-майора Станислава Шептицького, рідного брата Митрополита Андрея Шептицького, подібно, як його кандидатуру відкинула Бойова Управа УСС в 1914 році, як пропонованого на команданта Січових Стрільців. Це були впливи лівих соціял-радикальних політикантів.

Закінчення буде.

Осип Зінкевич

ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ПЕРЕСЕЛЕННЯ ДІТЕЙ З ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ЗОНИ

I

Тривога української діяспори долею дітей, які жили в Чорнобильській зоні була зовсім оправдана. В тридцятикілометровій смертоносній зоні ще донедавна жило дев'ять дітей віком від одного до 11 років. Багато читачів „Свободи", де були публікації про цих дітей, зверталися до мене з запитом: яка доля цих дітей, що їм грозить, чи їх вже переселили, як їм допомогти? Пізніше, коли несення допомоги переселеним дітям і їхнім батькам перебрав на себе ЗУАДК, подібні листи і запити почали надходити і до нього.

На початку нового 1993 року я хочу поділитися з усіми зацікавленими особами доброю вісткою: п'ятеро дітей були переселені з Чорнобильської зони восені минулого року, а четверо мали бути виселені до 1-го січня.

Подяка за вирозуміння і сприяння справі переселення належить міністрові України у справах захисту населення від наслідків катастрофи на Чорнобильській АЕС Г. Готовчицю і представникам державної адміністрації в Київській області М. Приймаченкові, зокрема колишньому мейорові Чорнобиля В. Гончаренкові. Без їхньої практичної допомоги, без їхніх позитивних і гуманних рішень, ці діти ще й далі жили б у смертоносній зоні. Не менша подяка належиться Президії ЗУАДК, яка в час, коли інші відмовили, рішила перебрати на себе всі видатки зв'язані з переселенням та забезпечити переселених допомогою продовж одного року.

• • •

Втретє я відвідав Чорнобильську тридцятькілометрову зону і село Іллінці, у вівторок 1-го грудня 1992 року. Мене мулило якесь почуття вини, що ще у вересні, через пожежі, я не зміг відвідати Чорнобиля і довести справу переселення до кінця. Повернувшись у Київ з кінцем жовтня, я побачив, що справа переселення починає відволікатися. Після кількох телефонічних розмов і зустрічей у цій справі з представником державної влади на Київську область М. Приймаченком, справа моєї чергової поїздки в Чорнобиль була вирішена. Мені запропоновано, щоб зі мною поїхав і був присутній при всіх розмовах представник державної адміністрації. Я на це радо погодився. Тоді мене повідомлено, що зі мною поїде і зорганізує транспорт в обидві сторони В. Гончаренко, відповідальний за справу переселення і за інші справи, пов'язані з Чорнобильською аварією.

І так, 1-го грудня вранці, ми вирушили в Чорнобиль. Після довгої дощової і неприємної погоди, в той день над Києвом з'явилося сонце. По дорозі де-не-де земля була вкрита першим снігом. Дороги були чисті і поїздка виявилася приємна й цікава.

Я віз з собою для Чорнобильських дітей невеличкі різдвяні подарунки, які зорганізували Ольга Матула і Ліля Варварів з Сестрицтва Св. Ольги при Св. Андріївській українській православній церкві у Вашінґтоні, а також фінансову допомогу ЗУАДКу. У невеличких пакунках Сестрицтва був православний молитовник, лист-побажання, дитячий „тайленол", сироп від кашлю й перестуди, чоколяда, жувачка, деякі дрібні забавки та невеличка сума грошей.

По дорозі ми ближче познайомилися з В. Гончаренком. Він виявився дуже ввічливою, діловою і повною почуття відповідальности людиною. Під час аварії він був мейором Чорнобиля, де жив разом з дружиною, 14-річним сином і шестирічною дочкою. У місті в той час склалася така ситуація, що він зумів евакувати свою сім'ю щойно 4-го травня, вісім днів після аварії. Наслідки цих восьми днів відчуваються посьогодні на здоров'ї цілої сім'ї, яку я мав нагоду відвідати і з нею познайомитися.

В. Гончаренко працює в Іванкові, всього кілька кілометрів від зони, де він живе і звідки доїздить до родини в Боярці біля Києва раз на два тижні. Іванків, селище міського типу з населенням у 11,000 мешканців, став великим адміністраційним центром Чорнобильської зони. Тут жили і далі живуть переселенці з зони, тут обстежують хворих, будується велика модерна лікарня для дітей. За яких півтора години ми вже були в Іванкові. Під'їхали просто до будинку міської ради, де і знаходиться кабінет Гончаренка. На будинку — синьо-жовтий прапор, а праворуч, на площі, ще й далі стоїть великий пам'ятник Леніна.

У великій кімнаті будинку, де приймають людей, ми застали повно людей. В основному чоловіки, кожний з якоюсь проблемою до Гончаренка — тут інваліди різної категорії, матері, які просять допомоги для своїх дітей, люди яким потрібно посвідчень, щоб дістати якісь пільги. По обличчях цих людей видно, що кожний з них прибитий якимсь горем, своїми проблемами, тягарем щоденного нелегкого життя. І по всьому видно: імперія розпалася і залишила Україні у спадок таку картину.

У кабінет зайшов лікар, який відповідає за обстеження і здоров'я дітей реґіону. Знайомимося, обговорюємо проблеми, їхні потреби.

— Пізніше побачите, каже він, — ми кінчаємо спорудження великої дитячої лікарні. Будівля майже закінчена, а де дістати обладнання, апаратуру, ліки? Скільки у нас говорять про допомогу, а де вона?

Закінчення буде.

„Ялинка" 331-го Відділу УНС

Від кількох років Відділ 331-ий у Мілвіллі, Н. Дж. разом із клюбом св. Миколая влаштовують „Ялинку". Така „Ялинка" відбулася 30-го грудня 1992 року в залі церкви св. Миколая.

„Ялинку" почато спільною вечерою, а відтак слідували виступи дітей і старших, виконуючи на музичних інструментах і співаючи коляди. Після виступів прийшов св. Миколай, що роздавав дарунки дітям. Діти — члени Відділу одержали дарунки від св. Миколая закуплені Відділом з каси Головної Екзекутиви УНС.

Ще довго після того діти забавлялись при звуках музики.

КІЛЬКА ДНІВ ПІСЛЯ того, як Сірс енд Робак проголосили, що минулого року мали 3.9 біл. дол. втрат, фірма повідомила, що впродовж наступних п'ятьох років ужиє 4 біл. дол. на відновлення своїх 800 крамниць та зосередить свою торгівлю на одягу і косметиці. Згадана фірма у подробицях представила свої пляни як позбутися своїх задовжень — через продаж нерухомостей та фінансових послуг. З усього видно, що пляни фірми до вподоби фінансистам, бо відразу варітсні папери фірми на біржі пішли вгору.

ПОДЯКА

Громадський комітет для вшанування сторіччя народин св. п. Патріярха ЙОСИФА СЛІПОГО у Филядельфії, Па.
складає оцим щиросердечну подяку українським інституціям і організаціям, як і окремим особам, за фінансові пожертви на видатки зв'язані з урядженням СВЯТОЧНОЇ АКАДЕМІЇ в честь ПАТРІЯРХА ЙОСИФА, що відбулась у Філядельфії, Па., 8-го листопада 1992 року. Ці пожертви у сумі 1073 ам. долярів зложили:

Т-во за Патріярший Устрій УКЦеркви, Відділ у Філядельфії, Па	$100.00
Релігійне Т-во „Св. Софія"	100.00
Парафія св. о. Миколая	100.00
СУК „Провидіння"	100.00
ЗУАДК	100.00
Українська Кредитова Кооператива „Самопоміч"	100.00
Братство Ветеранів 1-ої Дивізії УНАрмії	100.00
Український Освітньо-Культурний Центр	100.00
УККА — Метрополітальної Округи Філядельфії	60.00
УККАмерики, Відділ у Філядельфії, Па	50.00
Український Народний Союз, Округа Філядельфія	50.00
о. митрат Зенон Злочовський	50.00
Мирослав і Марія Лабуньки (цвіти)	23.00
Роман Беднарський (цвіти)	20.00
Ярослав Білинський	20.00

За Громадський Комітет

Мирослав Лабунька, *голова* — **Теодосій Гриців**, *фінансовий референт*

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС ВІДБУВ НАРАДИ

(Закінчення зі стор. 1)

До Рекордового відділу прийнято на працю нову службовичку Марійку Коваленко, яка володіє двома мовами та має досвід у праці на комп'ютерах.

Заступниця головного предсідника Ґ. Пашен звітувала про перебування хору „Думка" з Києва в Чикаґо і опіку союзовців хористами. Йде підготова до 100-ліття ювілею УНСоюзу, а на лютий запляновано семінар для зоюозовців з участю Роберта Кука, керівника відділу забезпечення в УНСоюзі.

Д-р Н. Олесницький не мав особливих завдань від останніх нарад і всеціло присвятив вільний від праці час на підготову проєкту нового статуту УНС, про що він обширно звітував у другій частині нарад.

Організаційний плян на 1993 рік передбачає приєднання 2,000 нових членів на загальну суму забезпечення 12 міл. дол. Крім звичайних і надзвичайних нагород для організаторів встановлюється спеціяльні нагороди з нагоди 100-ліття „Свободи".

Як згадано, д-р Н. Олесницький, голова Статутової комісії, реферував обширно проєкт нового статуту УНС з уже внесеними деякими суґестіями інших членів Комісії і Екзекутиви.

З Фонду Відродження України — УНС виділено 5,000 дол. на видання книжки полк. Івана Біласа про терор в Україні за час від 1918 до 1950 років. Книжку опрацьовує автор на підставі відкритих архівів НКВД — КҐБ в Москві.

На конференцію політиків і науковців України і ЗСА, що її влаштовують у Філядельфії університети *Ля Салл і Пенсильванійський* рішено виділити 2,000 дол.

Після вичерпання порядку нарад їх закрила головний предсідник У. Дячук.

Звіт У. Дячук

Організаційні осяги у 1992 році дали 1,293 нових членів, забезпечених на суму 10,195,700 дол.

Найбільше нових членів, в числі 38 придбав Мирослав Пилип'як, заступник секретаря 496-го Відділу, друге місце взяв Ярослав Билень, секретар 17-го Відділу з 36-ма членами, а третє місце, Степан Гавриш, головний контролер, з 35-ма членами. Опісля слідують: Василь Пастушок, головний контролер з 26-ма членами, Тимко Бутрей з 25-ма членами і Андрій Маринюк, з 24-ма членами. По 21 нових членів дав один організатор, по 17 — два, по 16 — два, по 15 — три, по 14 — два, по 13 — два, одна 12 членів, шість по 11 і чотири по 10. Перше місце поміж організаторами у Канаді взяла Олександра Дольницька, секретарка 434-го Відділу з 24-ма членами.

Округа Вілкс-Беррі осягнула 114% назначеної річної квоти і взяла перше місце. Опісля слідують Округи Бостон і Ню Гейвен з осягненням квоти у висоті 90% і 87%, Округи Нюарк, Монтреаль, Чикаґо і Вунсакет добилися від 80% до 75% своєї квоти.

Найбільше число членів, у висоті 157, приєднали відділи Округи Філядельфія. Друге найбільше число нових членів, в числі 120, вступили до відділів Округ Чикаґо. На третьому місті з 90-ма членами є Округа Ню Йорку.

Приготовлення до 100-ліття „Свободи"

Альманах на 1993 рік вже вийшов. Редактор Оля Кузьмович зобов'язалася приготовити брошурку про „Свободу". Говоримо про відеофільм про „Свободу" та про прийняття у приміщеннях УНС і „Свободи" у вересні ц.р. Звернення до членства, щоб відзначувати цю велику річницю по скупченнях українців.

„Український Тижневик" обходитиме свою річницю прийняттям для дописувачів. Час і місце ще не встановлено.

Закуплено нову систему для друкування „Свободи" і „Українського Тижневика". Машини недавно доставили. Редактори і працівники приступають до вивчення нової системи.

Відкрито нову ділянку в книгарні „Свободи". Це є кольпортаж газет і періодики та книжок з України. Виготовлено списки і цінники українською мовою. Англійський каталог приготовляється. Вплинуло вже понад 300 замовлень. Переносимо книгарню на п'ятий поверх. Це допоможе згуртувати та упорядкувати всі книжки на складі, які від довшого часу були розміщені на кількох поверхах будинку УНС.

„Веселка", з числа за лютий має нового редактора в особі Люби Часто. Довголітній редактор проф. Володимир Барагура рішив віддати свій обов'язок у молодші руки. Ми складаємо йому щиру подяку і велике признання за редаґування журналу впродовж 36-ох років. Робив він це з великою любов'ю до української дітвори, посвячував перед виходом на пенсію багато свого вільного часу та весь час вже на пенсії.

Праця над новою історією УНСоюзу поступає вперед. Під час різдвяної перерви д-р М. Куропась заглядав знову до „Свободи" за метеріялами. Сподіємося скоро від нього ще одного розділу книжки.

У Конгресовій бібліотеці, коштом УНСоюзу, бібліотекарка з України виготовила індекс альманахів УНСоюзу та бібліографію 100-річчя українського слова в Америці.

Третій том індексу „Свободи" є на викінченні і дуже скоро піде до друку. Він включає роки 1908 по серпень 1914. Черговий том включатиме роки Першої світової війни.

Бюро у Вашінгтоні.

Евген Іванців, директор канцелярії, приготовив від УНСоюзу пропозицію до великого проєкту однієї американської організації, завданням якої є вишколювати нових демократичного переконання працівників в державах колишнього Совєтського Союзу для управ міст і областей. Ця програма для України триватиме майже рік часу. Він виїжджає в лютому до Києва, щоб знайти там працівника, приміщення та почати підшукувати учасників програми.

Почався набір оголошень учителів англійської мови в Україні під час літніх місяців ц.р. Програма матиме дві галузі: перше, це знову виїзд добровольців до бажаних місцевостей вчити англійську мову. Маємо вже зголошення на 192 курси. Спонзором далі є Товариство „Просвіта" в Україні. Директором нашої програми є знову д-р Зірка Воронка. Друга вітка цієї програми передбачає інтенсивні курси, два рази по три тижні, для 240 учителів англійської мови з усіх областей України, призначені для піднесення кваліфікацій та засвоєння нової методології навчання. Провадити курсами будуть 8—10 висококваліфікованих учителів англійської мови.

Педагогічний Інститут в Києві, спонзор цієї програми вже зобов'язався дати свої приміщення на курси та примістити всіх учителів. Для цього проєкту вислано до Фундації „Сорос — Відродження" аплікацію для фінансової підтримки. УНСоюз, як і минулого року закупить учителям і учням потрібні підручники.

Д-р О. Библюк — лікар-науковець і письменник

Приємно є нам поінформувати українську громаду, що в січні цього року сповнилося д-рові Осипові Библюкові 60 років його плідного життя. Він є не тільки лікарем-хірургом, але науковцем, письменником та громадським діячем на Прикарпатті.

Народився він 1-го січня 1933 року в місті Косові, Івано-Франківської області в робітничій родині Івана і Катерини (з Лисанюків) Библюків. Там же закінчив середню школу закінчив в 1950 році в Косові, а медичні студії (в 1950—56 рр.) — в Івано-Франківському медичному інституті. Потім працював чотири роки як сільський лікар на Косівщині. В 1960 році повернувся до Івано-Франківського медінституту, де відбув клінічну ординатуру на катедрі шпитальної хірургії, та від 1962 року почав працювати як ординатор дитячого хірургічного відділення обласної дитячої лікарні в Івано-Франківському.

В 1963 році відбув 5-місячні курси спеціялізації з дитячої хірургії у Московському інституті удосконалення лікарів на катедрі дитячої хірургії під керівництвом проф. С. Долецького.

Потім, в 1965—1968 роках, завідував дитячим хірургічним відділенням обласної дитячої лікарні в Івано-Франківському.

В 1967 році відбув 2-місячні курси з пластичної хірургії вроджених вад розвитку обличчя у Ленінградському інституті удосконалення лікарів.

В травні 1971 року захистив дисертацію на ступінь кандидата медичних наук. Тема дисертації була „Бактеріяльна деструкція легень у дітей".

Від серпня 1971 року працює як асистент курсу дитячої хірургії по сьогоднішний день. (хоч був запрошуваний на доцентуру через останніх два роки, але принципово відмовився).

В 1979 році відбув чотирімісячне стажування у Київському медичному інституті ім. А. Богомольця, з питань педагогіки у Вищій школі, а в 1988 році — двомісячне стажування в Ленінградському педіятричному інституті з питань дитячої хірургії.

Д-р Осип Библюк є автором понад 40 наукових праць з ділянки дитячої медицини і хірургії, які друкувалися в совєтських медичних журналах. Він є також автором численних літературних новель (як „Щасливі мертві", та споминів, наприклад, про проф. Сергія Верхратського).

В 1990—92 роках був співорганізатором і головою Управи Українського Лікарського Товариства Прикарпаття, а з 1990 року є головою управи інститутського осередку Українського Лікарського Товариства.

Крім цього, він є членом Клюбу інтелегенції ім. Б. Лепкого в Івано-Франківському, та членом Товариства Гуцулів, а також довголітним членом хору-капелі „Червона Калина" під керівництвом Івана Легкого.

Д-р Библюк є одружений (1958 р.) з Марією Богданівною з Гевричів (дочкою українського католицького священика о. Богдана Гевричa, який провів 10 років у сталінських таборах). Він є батьком двох синів, Юрія (лікар-ендоскопіст в Івано-Франківському) та Андрія (лісовий інженер в Косові). Брат його, д-р З. І. Библюк, є лікарем та автором історичного нарису „Охорона здоров'я Косівського району".

Д-р Павло Пундій

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У зв'язку з помилкою в адресі, передруковуємо ще раз останній абзац з допису „Нова професіоналістка", вміщеного на стор. 3 „Свободи" з 11-го лютого, ч. 28: „При кінці січня д-р Д. Ґенза відкрила своє бюро загальної хіропрактики зі спеціялізацією руханки для людей із серцевими недугами й руханкових вправ після випадків (в понеділки, середи і п'ятниці — від 9-ої до 6-ої, а в суботи — від 9-ої до 1-ої год. (в Ню Йорку при 434 9-та вул. Схід, тел. (212) 420—1895, за домовленням". — Ред.

Посвячення собору Вход у Храм Пречистої Діви Марії в Норт Порті

Дні 30-го і 31-го січня 1993 року записалися золотими буквами в аналах Української Католицької Церкви, увіковічнюючи посвячення собору Вход у Храм Пречистої Діви Марії у Норт Порті, Фльорида, коли по здвигненні собору відбулося урочисте його посвячення та перша Архиєрейська Служба Божа.

Собор цей збудовано зусиллям і жертвенністю парафіяльної громади. Сам собор є синтезою традиційних елементів нашої визначної церковної архітектури, які поєднав у ньому наш архітект інж. Зорян Городиський. Сама структура завершується стрункою стилевою копулою, що своїм хрестом сягає блакитного неба, по боках пишаються стрункі бані з хрестами, а фронт храму у заході ласкавого сонця мерехтить пречудною мозаїкою, внизу — артистичний напис „Дім Мій — дім молитви", а під ним солідні металеві двері у мистецькому рельєфі.

Собор прикрашує потужне панікадило зі сотнями лямпочок та вітражеві вікна, що зображують подвижників нашої Святої Церкви з чудовим престолом, що його урочисто посвячено в суботу, 30-го січня. Звісно, що храм ще невикінчений за престолом буде Матір Божа на зразок Київської Оранти, а на копулі споглядатиме на богомольців Пантократор, погутній і вічний опікун всіх і вся.

Посвячення собору Вход у Храм Пречистої Діви Марії у Норт Порті.

Перша частина відправ почалася о годині 1-ий процесією від парафіяльного будинку до церкви, де в багатолюдному почеті чекав її богомільний люд. За хрестом з хоругвами слідували наші ієрархи: Митрополит Стефан Сулик, Єпископ Іннокентій Лотоцький, Єпископ Василь Лостен, Єпископ Роберт Москаль, Єпископ Жон І. Нівенс з Венісу, Фльорида. Йшли священики, монахині, хористи та представники церковних установ. Всі радісно співали коляди.

При запечатаних дверях храму почався чин освячення нової церкви. Для відправи приготовано чепурну книжечку і святителі разом з вірними почали освячення.

По вмуруванню наріжного каменя — пам'яткової таблиці, під якою зложено фундаційну грамоту, поблагословлено камінь свяченою водою. Архиєрей і єреї, а за ними вірні увійшли до храму і після відправи приступили до святилища, де був поставлений новий престіл, а на боці все потрібне для його освячення.

Після відчитання Апостола і Євангелія відчитується копію фундаційної грамоти, а опісля Митрополит Стефан і Єпископ І. Нівен виголосили проповідь. Урочисте посвячення закінчилося многоліттєвім.

31-го січня о год. 11-ій відправлено Архиєрейську Соборну Службу Божу. До Богослужби співав хор з Маямі, що піднесло урочистість всієї відправи. Повчаючу проповідь виголосив Владика Роберт — господар свята. Він присвятив її значенню жертви, любови та виконуванню християнських покликань.

Святиня була вщерть виповнена вірними, спереду засіли чільні репрезентанти Норт Порту, запрошені представники всіх організацій та товариств, а також ктитори і благодітелі цього храму. Подумати тільки, щоб приготовити таку святочну імпрезу, не вистачило часу приготовити листи, запрошення, видрукувати програми, щоб всі заздалегідь були повідомлені і могли дати свою згоду.

Завершенням святкових урочистостей став бенкет, на який зійшлося понад п'ятсот гостей. Молитвою „Отче наш" відкрито програму, яку започаткував товстмайстер, а потім слідував відчит про історію нашої церкви, її організацію та розвиток. При цьому згадано головних ктиторів цієї церкви — славної пам'яті Миколу і Катерину Святих, що майже половину видатків покрили своїми грішми.

Товстмайстер представив визначних гостей, учасників президіяльного стола. Виступаючі складали привіти, подаючи свої пожертви від організацій, а на останку промовляв єпископ своєї дочерної парафії Владика Роберт Москаль. Потім запальне слово сказав Владика Василь Лостен, на закінчення молитву провів Владика Іннокентій Лотоцький, і всі зібрані відспівали молитву „Боже великий, творче всесильний".

Надійшли привіти зі Святоюрської обителі від Патріярха Мирослава Івана Кардинала Любачівського з признанням для парафії за успішне спорудження храму і всієї організації цього урочистого святкування.

Д-р Мирослав Барисюк

РАДА БЕЗПЕКИ ООН вимагає від Югославії негайно звільнити затримані на Дунаї румунські кораблі. З такою заявою виступив голова Ради безпеки Ахмед Снуссі. Тим часом представники міністерства транспорту Югославії погрожують, що не випустять тих двох румунських кораблів, якщо Румунія чинитиме перешкоди переходові через Дунай югославських кораблів.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого
МУЖА, ТАТА І ДІДА

бл. п.

Івана Заставського

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в церкві св. Архистратига Михаїла
в Гартфорд, Конн.
в суботу, 20-го лютого 1993 р. о год. 7:30 веч.

Залишені в смутку:

дружина — ЕВА
сини —
РОМАН з дружиною НАТАЛКОЮ
ЯРОСЛАВ з дружиною [illegible]
внуки — РОМАН І МИРОН
та близька і дальша родина в Америці й Україні

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

„Ч. Січ" (УНС) юнаки — Рендолф СК (юнаки) — 10:1

Згідно з календарем футбольного турніру в закритій залі, що його традиційно проводить клюб „Кугарс", в неділю, 24-го січня, в спортових залях середніх шкіл м. Мейплвуду відбулися кінцеві розгривки за трофеї першунів у різних вікових групах, до яких дійшло по три дружини з кожної підгрупи.

Як відомо з попередніх репортажів, юнаки „Ч. Січі", що їх спонсорує Український Народний Союз, виступали між 18-ти клюбами в групі 16-річних. З огляду на пропущені попередні ігри, провід турніру зарядив відбути їх в день кінцевих розгривок — „Плей оф". Як покажуть чергові рядки, важко прийшлося закінчити цей популярний турнір, особливо юним „січовикам".

Вже в 7:30 ранку вони були змушені відбути ці залеглі змагання з клюбом „Рендолф", якого вже таки розгромили високим вислідом 10:1. Переможні голі здобули: Кігічак — 4, Вислоцький — 2, Макена, Колодій, Нелсон і Ділон. Завдяки цій перемозі наші юнаки закваліфікувалися до кінцевих розгривок, зайнявши в показнику табелі ігор друге місце.

„Ч. Січ" (УНС) — Белвіл СК — 3:1

В год. 10:30 рано „січовики" зустріли у чвертьфіналі сильних суперників з м. Белвіл. Маючи у своєму складі усіх 16-річних футболістів (у порівнянні в складі „Ч. Січі" половина футболістів — 14—15 річні) суперники в часі гри були фізично сильніші, але... Вихованці тренера Ігоря Чупенка показали гру на вищому технічному рівні, завдяки чому положили на „лопатки" іменитих хлопців, шопляндських нащадків. *Ґолі для „Ч Січі"* здобули: Нелсон — 2 і Колодій.

„Ч. Січ" (УНС) — Берклі Гайтс СК — 4:2

Були це треті з черги змагання для наших юних футболістів і вже в них можна було завважити втому окремих хлопців. Суперники, як і попередні з Белвіл, фізично сильніші, добре зіграні, не даремно вони здобули першенство в своїй підгрупі. Подібно до попередньої гри, і в цій, півфінальній, „січовики" чарували технічними загранням, окремі футболісти (Колодій, Малічишин, Вислоцький, Кічічак, Мандзій) вправно володіли м'ячем, обманювали ним окремих футболістів суперників. Чудово заграв воротар Богдан Гарасим, який кількаразово оборонив „мертві" м'ячі у своїй „твердині". Остаточно ця гра закінчилася ремісовим вислідом 1:1. Згідно з правилом турніру, суддя зарядив серію п'ятикарних стрілів, в яких знову таки кращі технічно „січовики" зуміли виграти серію 3:1 і таким чином дійшли до фіналу турніру.

„Ч. Січ" (УНС) — Юніон Кометс СК — 2:1

Ніхто з проводу турніру ані з проводу „Ч. Січі" і тих кількох сотень глядачів не сподівалися на чергову перемогу „Юкреінянс" (під такою англомовною назвою виступали в цьому турнірі „січовики"). Усі без вийнятку присутні тренери й глядачі не сумнівалися в тому, що нашій дружині належиться виграти турнірові нагороди, технічно найкращій і найбільш дисциплінованій. Але чотири змагання одного дня на твердому грунті витримати дуже важко. Навіть досить вимогливий тренер „січовиків" Чупенко в розмові перед фінальною грою відзначив, що його хлопці вичерпали свої фізичні сили і важко від них вимагати четвертої за порядком перемоги.

І що ж, наперекір усім „ворожбитам", „січовики" справилися чудово і в цьому фіналі, перемігши своїх останніх конкурентів у турнірі вислідом 2:1. Ґолі для переможців здобули Макена і Нелсон. Вручаючи переможцям особисті і клюбовий трофеї, директор турніру д-р Шворц щиро ґратулював „січовикам" за їх гарну, на вищому рівні гру і особливо за зразкову спортову поведінку.

Склад „Ч. Січі" (УНС): Б. Гарасим, Д. Колодій, Н. Нівес, М. Макена, Р. Вислоцький, Дж. Самсон, А. Панас, Ю. Кігічак, М. Малічишин, Д. Дупрі, В. Тінсон. Провідник Олег Колодій, тренер Ігор Чупенко.

(от)

УСК Ню Йорк — Сорфіо СК — 2:0
УСК Ню Йорк — „Польонія" — 6:1

В неділю, 17-го січня, відбулися чергові розгривки за чемпіонат II дивізії Космополітальної ліґи. Перша дружина УСК мала зустріти клюб „Сорфіо", який, одначе, не з'явився на площу змагань і таким чином нашій дружині зарахували воковер 2:0.

У неділю, 24-го січня, пройшли ігри останньої рунди осінньо-зимового сезону. Згідно з календарем дивізії, УСК зустрів сильну дружину „Польонія", з якою цим разом виграв високим вислідом — 6:1. Вже до перерви наші футболісти вели 3:0, що його здобули Еліяті — 2 і Тазі.

Після відпочинку, на початку польські футболісти знизили висліди 1:3, але в дальшому ході змагань футболісти УСК домінували, у висліді чого двічі, знову Еліяті і Ґомез, устійнили вислід зустрічі — 6:1. До цього успіху у великій мірі причинився новий футболіст Еліяті, колишній змагун збірної Трінідад, який не тільки здобув чотири голі, але і виявився майстром в організуванні в грі офензивних акцій.

Завдяки здобутим чотирьом точкам, УСК підтягнувся на вищий щабель у показнику табелі ігор, займаючи після закінчення ігор першої половини сезону, четверте місце.

Склад УСК: Обрі, С. Коваленко, Раміро, Плісак, Ґомез, Тазі, Еліяті, Сабальякас, Чікіньйо, Ясіне, Волводіно, Марсіо. Провідник і тренер Стефан Коваленко.

С. К.

Вісті з України
Імперські затії під плащем СНД

Згідно з пресовими повідомленнями, президент Футбольної Федерації Росії заплянував на кінець біжучого місяця турнір чемпіонів футболу країн СНД, змагання якого мали б проходити у Москві. Вячеслав Колосков, запеклий російський шовініст, продовжує докладати зусиль, щоб якимось чином позбирати до імперіялістичного „кошика" курчат, що вилупилися у зв'язку з розпадом імперії зла. Дивно і прикро, що якимось чином до цього „кошика" ще заглядають деякі азійські футбольні чиновники, а також білоруські. Не сумніваємось, що це наслідки економічних злиднів, з яких мають намір скористати російські імперіялісти. Та чи тільки в спорті?

Тією новою махінацією Колосков вніс нове напруження між Україною і Кримом. Йдеться про футбольну дружину „Таврія", що здобула в минулому році весняний чемпіонат України, яку Колосков запросив на цей турнір СНД.

Дізнавшись про це запрошення, провід Фурбольної Федерації України вислав до головного тренера „Таврії" заяву звернення, в якому сказано: „Федерація Фурболу України не була членом Асоціяції футболу СНД. У зв'язку з цим вважаємо недоцільним участь чемпіона України 1992 року „Таврії", Симферопіль, у турнірі Кубка чемпіонів СНД у січні 1993 року у м. Москві".

На цю заяву від клюбу „Таврія" на руки голови Футбольної Федерації України В. Банникова надійшло повідомлення, що до справи вже вмішався голова ВР Республіки Крим М. Багров, який вирішив відрядити до Москви клюб „Таврія"...

Остаточно президент Футбольної Федерації України Банников вислав пересторогу президентові „Таврії", що, „згідно з правилами федерації, клюби, які виїжджають на неофіційні змагання за кордон без дозволу проводу федерації, підлягають санкціям і карі в сумі 500,000 купоно-карбованців. Федерація Футболу України вдруге не радить чемпіонові України ФК „Таврія" брати участь у Кубку чемпіонів СНД у м. Москві".

Який вплив матиме ця перестoрога на рішення Багрова, покажуть найближчі дні. До різних труднощів, що їх має Футбольна Федерація України на шляху до відродження тієї популярної ділянки спорту, продовжує кидати колоди російський спекулянт Колосков.

О. Твардовський

ТРЕТЯ КОНВЕНЦІЯ УАКР

Заголовок вістки, надрукованої на 1-ій стор. „Свободи", ч. 27 з 10-го лютого ц.р., слід читати „УАКР підготовляється до своєї третьої конвенції". — Р. Барановський.

Демократична...

(Закінчення зі стор. 2)

Зразу треба і конечно зорганізувати сильну владу у вповні незалежній державі, забезпечити її незалежне існування від внутрішних політичних сил, які прямують до її заступлення владою залежною від іншої держави, в тому випадку Москви, а тоді може прийти час бавитись у те, що популярно зветься в Америці" „політикою", боротьбою за впливи ідеологій і груп, як це буває у демократіях. Кажу „бавитись", бо від такої політичної гри в закріплених державах, небезпеки самого існування держави не існує. У нинішній ситуації в Україні, така небезпека безумовно грозить, і тому не роздріблювання політичних сил з прицілом на перебрання влади, а 100 відсоткова консолідація усіх існуючих політичних сил — наказ хвилини. Стаття ця закінчувалася дуже песимістичними висновками у зв'язку з розбиттям у Русі. Та заки її вислав, дістав „Свободу" за 4-те ц. м., де довідка про нову спробу консолідації демократичних сил новий всеукраїнський Рух під іменням „Антиімперський, антикоміністичний Фронт". Між організаторами старі рухівці як Драч, Михайло Горинь, Павличко, Яворівський. Це навіває оптимізмом. Жалко тільки за старим добром світом визнаним іменням Рух. Не знаю тільки, чи політично розумно і практично називати нову „дахову" організацію „фронтом", що надто непотрібно бойове і дещо фразеологічне старе. Непевен теж чи конечне це „антикомуністичний", із уваги на комуністичну більшість у Парляменті та деякі симпатії на долах. Але, мабуть, організатори в Україні знають що на потребу.

Та повертаючися до того від чого зачав оце писання: не було воно великим передчасним безглуздям навіть думати, не то готовити, якусь „опозицію" проти нинішньої „влади" в Україні, коли саме існування цієї влади ще таке крихке...

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ГУФНАҐЕЛЬ член УНС Відд. 5-го Т-ва ім. св. Миколая в Асторії, Н.Й. померла 1-го вересня 1992 року на 78-му році життя. Нар. 9-го лютого 1914 року в Канаді. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку сина Фреда мол., брата Івана Рудика і троє внуків. Похорон відбувся 4-го вересня 1992 року на цвинтарі у Воррентон, Ва.

Вічна Їй Пам'ять!

Маріон Климишин, секр.

АНТІН КОРБЯК член УНС Відд. 146-го Т-ва ім. Івана Франка у Воррен, Миш. помер 4-го серпня 1992 року на 92-му році життя. Нар. 1899 року в Орховичах, пов. Рудки, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку сина Ігоря з дочкою Катрусею, кузина Григорія з родиною, п'ять синів, дві дочки і 32-ох внуків в Україні, та ближчу і дальшу родину в Канаді, Америці і в Україні. Похорон відбувся 8-го серпня 1992 року на цвинтарі Оливна Гора в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Гр. Корбяк, секр.

ОМЕЛЯН ПРОХ член УНС Відд. 147-го Т-ва ім. св. Михаїла в Аллентавні, Па. помер 22-го серпня 1992 року на 60-му році життя. Нар. 29-го лютого 1932 року у Вишнівчику, Україна. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Доріс, батька Осипа, сина Леонарда, Ґлена і Йосифа, дочку Таню, брата Михайла, сестру Гелен — дружину Бруса Фолвайлер і одного внука. Похорон відбувся 26-го серпня 1992 року на укр. правосл. цвинтарі св. Марії у Вайтголл, Тап., Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ДЖЕЙМС ДЖОЙС член УНС Відд. 55-го Т-ва ім. св. Михаїла в Балтиморі, Мд. помер 31-го серпня 1992 року на 76-му році життя. Нар. 31-го січня 1916 року в стейті Мериленд. Членом УНС став 1945 року. Залишив у смутку дружину Джойс, Рут і сина Тимотея. Похорон відбувся 3-го вересня 1992 року на цвинтарі Святого Хреста в Балтиморі, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!

Маріянна Ціздин, секр.

ЕДВАРД КОЗАК член УНС Відд. 174-го Т-ва „Ватра" в Дітройті, Миш. помер 22-го вересня 1992 року на 90-му році життя. Нар. 1902 року в селі Гірне, Стрий, Україна. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку дочку Наталку Мордованець, синів Юрія з дружиною Сузанною, Ярему з дружиною Христиною і дальшу і ближчу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся 26-го вересня 1992 року на цвинтарі Воскресіння в Мавнт Клеменс.

Вічна Йому Пам'ять!

Атанас Слюсарчук, секр.

МАРІЯ ҐЛОНЕК член УНС Відд. 146-го Т-ва ім. Івана Франка у Воррен, Миш. померла 17-го вересня 1992 року на 74-му році життя. Нар. 1918 року в Гемтремку, Миш. Членом УНС стала 1936 року. Залишила у смутку мужа Альфонса, дочку Колин, сестру Галю Ґаврик, брата Стефана Ґорняк, внуків Ґаррік і Шелли та дальшу родину. Похорон відбувся 21-го вересня 1992 року на цвинтарі Оливна Гора в Дітройті, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Гр. Корбяк, секр.